روزنامه سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، ورزشی صبح ایران
صاحب امتیاز و مدیرمسئول: مهدی رحمانیان
نشانی: تهران: میدان فاطمی، خیابان بهرام‌مصیری، پلاک ۲۲ • تلفن: ۵۴ و ۸۸۹۳۶۲۷۰ • نمابر: ۸۸۹۲۵۴۶۷
تلفن آگهی‌ها: ۸۶۰۳۶۱۱۹ • تلفن امور آگهی‌های شهرستان‌ها: ۷-۴۴۰۱۹۸۰۵ • تلفن امور مشترکین: ۸۸۹۰۳۵۴۸
توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز تلفن: ۰۹۳۸۵۲۲۱۰۱۶ • چاپ: صمیم

روزنامه شرق

یکشنبه ۱۴ دی ۱۴۰۴ • ۱۴ رجب ۱۴۴۷ • ۴ ژانویه ۲۰۲۶ • سال بیست‌ودوم • شماره ۵۲۹۶ • ۱۲ صفحه
اذان ظهر تهران ۱۲:۰۹ • اذان مغرب ۱۷:۲۴ • اذان صبح فردا ۵:۴۵ • طلوع آفتاب ۷:۱۵

برخی از روستاهای سیستان‌وبلوچستان در پی خشک‌سالی‌های پی‌درپی، توفان‌های شن و نبود آب، به‌تدریج از سکنه خالی شدند و امروز فقط مخروبه‌هایی از آنها باقی مانده است که در میان این ویرانی‌ها، شاخه‌های درختان خشک «گز»، چنان خانه‌ها را در آغوش گرفته‌اند که گویی آخرین نشانه‌های حیات هستند که نمی‌خواهند این سرزمین را رها کنند.
عکس: علی عبدلی، ایرنا

instagram:sharghdaily1 twitter:sharghdaily youtube:sharghdaily Telegram:SharghDaily aparat:tasvirshargh www.sharghdaily.com

شنیدن صدای مردم

مسعود پزشکیان در انتخاباتی پیروز شد که سطح مشارکت در آن پایین بود و بخش درخور توجهی از رأی‌دهندگان با تردید پای صندوق آمدند. او خود به این واقعیت آگاه بوده و بارها به آن اشاره کرده است. شاید همین درک واقع‌بینانه از وضعیت سرمایه اجتماعی -به‌جای تکیه بر آمارهای رسمی و روایت‌های خوش‌بینانه- موضع‌گیری‌های او را از بسیاری از مسئولان متمایز می‌کند. پزشکیان می‌داند با جامعه‌ای خسته، بی‌اعتماد و زخم‌خورده روبه‌روست؛ و همین فهم، در لحن و تصمیمات سیاسی او تأثیر دارد.

در مواجهه با اعتراضات اخیر نیز تأثیر این آگاهی را می‌توانیم در تغییر لحن پزشکیان در سخن‌گفتن از/با معترضان ببینیم. بااین‌حال، او در میانه همین اعتراضات از اصلاحات اقتصادی‌ای سخن می‌گوید برخی آن را در شرایط کنونی پرهزینه می‌دانند؛ به‌ویژه قطع اختصاص ارز ترجیحی ۲۸هزارو ۵۰۰ تومانی که به قول خودش گردن‌کلفت‌های سیاسی و امنیتی در برابر آن می‌ایستند.

پزشکیان برخلاف رویه‌های رایج سال‌های گذشته، معترضان را نه «اغتشاشگر» می‌نامد و نه آنان را به دشمن نسبت می‌دهد. او از ابتدا لحنی مبتنی بر پذیرش اجتماعی برگزیده است: معترضان امروز همان مردم‌اند؛ کسانی که رأی می‌دهند، در دفاع از کشور ایستاده‌اند، سال‌ها سوءمدیریت را تحمل کرده‌اند و سفره‌شان کوچک‌تر شده و تأکید می‌کند همه در به وجود آوردن چنین وضعیتی مقصریم.

این تغییر لحن، صرفا یک «تاکتیک سیاسی» نیست؛ اعتراف به واقعیتی انکارشده است: اعتراض، حق شهروندی است و معترض، بخشی جدایی‌ناپذیر از ملت.

به نظر او در این چارچوب، اگر نفوذ یا خشونت رخ دهد، نمی‌توان آن را به حساب کل معترضان گذاشت. تخریب و اقدامات افراطی، کار کسانی است که از آشوب سود می‌برند؛ چه عوامل خارجی و چه کاسبان داخلی که سال‌ها با شعارهای تند، کشور را فرسوده‌اند و حالا مدعی هم هستند. تعمیم رفتار نفوذی‌ها به بدنه اعتراض، بزرگ‌ترین خدمت به دشمنان بیرونی و رانت‌خواران داخلی است که در برابر اصلاحات اقتصادی ایستاده‌اند.

اصلاحات اقتصادی همان جایی است که پزشکیان هزینه واقعی می‌پردازد. تصمیم دولت برای اصلاح شیوه تخصیص ارز ترجیحی -یعنی انتقال یارانه از ابتدای زنجیره به مصرف‌کننده نهایی- اقدامی جسورانه است که هر دولتی از آن هراس دارد؛ چراکه هم نارضایتی کوتاه‌مدت ایجاد می‌کند و هم منافع شبکه‌های قدرتمند و ریشه‌دار را به خطر می‌اندازد. مخالفت‌ها با این سیاست، اغلب نه از سر دلسوزی برای مردم، بلکه از میل به حفظ رانت‌های چندین‌ساله ناشی می‌شود.

معترضان امروز نه علیه کشورند و نه علیه اصول نظام؛ آنان علیه بی‌عدالتی، فقر و انحراف از آرمان‌های اولیه ایستاده‌اند. خطر واقعی، نادیده‌گرفتن، تحقیر یا سرکوب این مردم است؛ مردمی که به همان اندازه مالک ایران‌اند که بالاترین مقامات کشور.

بازگشت به مردم‌محوری یعنی شنیدن این صداها و به رسمیت شناختن این حقوق؛ حتی اگر برای برخی به معنای پایان رانت و آغاز پاسخ‌گویی واقعی باشد.

رویکردی که متأسفانه در برخی رسانه‌ها در این چند روز دیده نشد. رویکردی که به‌جای توضیح و اقناع، به «حذف معنایی اعتراض» از طریق تحقیر و نسبت‌دادن متوسل می‌شود.

در یک گزارش انتقادی که عصر ایران منتشر کرده، نمونه‌هایی از این ادبیات را کنار هم گذاشته است. در این گزارش با استناد به آمارسازی یا روایت‌های گزینشی می‌گویند کل معترضان «چیزی حدود دو هزار نفر» بوده‌اند، یا با نمایش تصاویر، نتیجه می‌گیرند «اغتشاشگران، حتی به کتاب خدا هم رحم نکردند» و در سطحی تندتر، معترضان «پادوهای اسرائیل» خوانده می‌شوند، یا در برخی کانال‌ها، «زنان معترض» با الفاظ توهین‌آمیز خطاب می‌شوند و حتی نقل شده که یک چهره شناخته‌شده گفته «اکثر مردم «...» شده‌اند».

این برخورد با معترضان قدمی در راه‌حل این اعتراض برنمی‌دارد، «اخلاق رسانه‌ای» در این شیوه زیر پا گذاشته شده و در عین حال تجربه نشان داده وقتی شهروندی که از گرانی و تبعیض می‌گوید، هم‌زمان با برچسب‌هایی مانند «وابستگی خارجی» یا «هتک مقدسات» مواجه می‌شود، نه‌تنها قانع نمی‌شود، بلکه احساس می‌کند صدایش «تحریف» شده است؛ و همین خشم او را انباشته‌تر می‌کند و افزایش می‌دهد.

بی‌تردید در این روزهای ملتهب، به‌کاربردن شیوه‌ای حمایتگر است؛ شیوه‌ای که طبق آن از «توهین»، «برچسب»، «کوچک‌نمایی» و «جرم‌سازی جمعی» دوری شود و به یاد بیاوریم که ما همگی ایرانی هستیم و چقدر ایران‌مان را دوست داریم و می‌خواهیم در کنار هم زندگی بهتر و کمتر مشقت‌باری را تجربه کنیم.

روایت‌خوانی

مسئولیت «مردان خوب»

مهزادالیاسی

در سال‌های اخیر، هم‌زمان با افزایش گفت‌وگوها درباره خشونت و آزار، اعتراض مردان نیز پررنگ‌تر شده است؛ اما این اعتراض، به‌جای آنکه معطوف به نقد رفتار بقیه مردان و سیستم مردسالاری باشد، اغلب در جمله «نه همه مردان» خلاصه می‌شود. به‌کاربردن این سفسطه در پاسخ به اعتراض زنان، از بسیاری جهات برای گوینده‌اش آرامش‌بخش است؛ چراکه به‌جای شنیدن صدای معترض و ابراز همدردی، می‌تواند با این جمله خود را از متجاوز و آزارگر جدا کند و مطمئن باشد که هیچ مسئولیتی، به عنوان یک «مرد خوب»، متوجه او نیست. مردانی که از «نه همه مردان» به عنوان استدلال استفاده می‌کنند، همچنان خود را از لحاظ هویتی در «گروه مردان» تعریف می‌کنند، اما با مسئله‌ای که موجب رنج و آسیب به دست‌کم نیمی از جامعه شده، چنان برخورد می‌کنند که گویی این موضوع امری متعلق به «دیگری» است و به آنها ربطی ندارد.

جدا از این واقعیت که همه مردان از سیستمی منتفع می‌شوند که انتظارات از آنان را به تجاوزنکردن، نکشتن و کتک‌نزدن تقلیل می‌دهد، لازم است مسئله مردانی را مطرح کنیم که خود آزار نمی‌دهند، اما هنگامی که آزار رخ می‌دهد، ترجیح می‌دهند سکوت کنند یا دست به کنش فعالانه‌ای برای پایان‌دادن به سازوکار سیستم مردسالاری در سطح رفتارهای روزمره نمی‌زنند؛ به‌ویژه مردانی که در موقعیت‌های قدرت، مدیریت، داوری یا مرجعیت فرهنگی ایستاده‌اند و سکوتشان به این ساختار مشروعیت می‌بخشد. پرسش اساسی این است: مسئولیت مردانی که خود، آزارگر نیستند اما شاهدند، چیست؟

این پرسش برای من صرفا نظری یا آکادمیک نیست. من شخصا آن را در یکی از فضاهای هنری-فرهنگی تجربه کرده‌ام؛ جایی که پس از گزارش آزار، به‌جای حمایت، با حذف مواجه شدم. آنچه بیش از هر چیز آزاردهنده بود، نه‌فقط تصمیم تبعیض‌آمیز مدیریت این مجموعه، بلکه سکوت مردانی بود که مسئولیت داشتند، تحصیل‌کرده و اهل فرهنگ بودند و از ارزش‌های انسانی سخن می‌گفتند. وقتی گزارشی از آزار را ثبت می‌کنی، انتظار داری دست‌کم تنها نمانی. انتظار داری کسانی که قدرت دارند و خودشان را اخلاق‌مدار و فرهنگی می‌دانند کنارت بایستند؛ من چنین انتظاری داشتم. اما آنچه اتفاق افتاد، سکوت و بی‌عملی بود. شرط می‌بندم هرکدام از این مردانی که مسئول و مدیر و هنرمند بودند، می‌توانستند درباره مسئولیت فردی در برابر ساختار قدرت که «هانا آرنت» و «واتسلاو هاول» از آن حرف زده‌اند، ساعت‌ها سخنرانی کنند اما در عمل، ترجیح دادند واکنشی به بی‌عدالتی جنسیتی‌ای که در حضورشان رخ داد نشان ندهند.

این متن درباره مسئولیت در موقعیت قدرت است. مردسالاری فقط با «مردان آزارگر» بازتولید نمی‌شود؛ با سکوت مردانی ادامه پیدا می‌کند که خود را «خوب» می‌دانند. سکوت «مردان خوبی» که خودشان آزارگر نیستند، به برابری باور دارند، کتاب می‌خوانند و در فضاهای فرهنگی حضور دارند، تصادفی نیست. این بخشی از همان سازوکار سلسله‌مراتب قدرت است که مردسالاری را، حتی در پوشش هنر و فرهنگ، بازتولید می‌کند. در ساختاری که آزار و تبعیض علیه زنان نه‌تنها به شکل قانونی، بلکه به شکل فرهنگی و اجتماعی رخ می‌دهد، مسئولیت مردان دقیقا چیست؟ آیا خوب‌بودن به معنای سکوت‌کردن و هیچ کاری نکردن است؟

سیستم مردسالاری با سازوکار «قربانی‌نکوهی»، با بهره‌گیری از مغلطه‌های زبانی و انکار واقعیت، ما را در سطح مسئله آزار و خشونت نگه می‌دارد اما با وجود اهمیت این مسائل، مشکل ما صرفا به این موارد محدود نمی‌شود. به عنوان مثال، در سال‌های اخیر، با وجود ظهور بی‌شمار زنان بسیار بااستعدادی که نه‌تنها حرفی برای گفتن دارند بلکه آثار باکیفیتی نیز تولید کرده‌اند، بارها شاهد برگزاری نشست‌ها و دوره‌های فرهنگی تک‌جنسیتی با حضور صرفا مردان بوده‌ایم و اعتراض مکرر زنان، کوچک‌ترین تغییری در این وضعیت ایجاد نکرده است. ما بارها شاهد حضور دوستان، همکاران و همراهان مرد در این نشست‌ها و دوره‌های آموزشی بوده‌ایم، بی‌آنکه حتی به کنشی ساده و کم‌هزینه، در حد اعلام عدم مشارکت در رویدادهای فرهنگی تک‌جنسیتی، دست بزنند. آیا نباید از دوستان و همکاران مرد خود انتظار داشته باشیم که با دیدن اعتراض زنان به این نشست‌های تک‌جنسیتی، به‌صراحت اعلام کنند زین‌پس اگر زنی در نشستی حضور نداشته باشد، آنان نیز در این نشست‌ها شرکت نخواهند کرد؟ مردان خوب، بالاخره دقیقا در کدام لحظه و با کدام کنش تصمیم دارند خوب‌بودن خود را از ادعا به عمل تبدیل کنند؟

سیستم مردسالاری به مردان قدرتی می‌دهد که همچون آب برای ماهی یا اکسیژن در هوا، همه‌جا حاضر و در عین حال نامرئی است. این سیستم فقط با رفتار مردان آزارگر یا از خلال تبعیض آشکار و حذف مستقیم زنان بازتولید نمی‌شود، بلکه با سکوت مردانی ادامه پیدا می‌کند که خود را «خوب» می‌دانند، اما حاضر نیستند حتی در ساده‌ترین موقعیت‌ها، از امتیازی که به آنان داده شده چشم بپوشند یا هزینه‌ای هرچند اندک برای پایان‌دادن به وضعیت موجود بپردازند. سکوت در اینجا نه نشانه بی‌طرفی، بلکه شکلی از همراهی با وضع موجود است؛ انتخابی آگاهانه برای حفظ امنیت و موقعیت کنونی. آدری لُرد، در جمله‌ای روشنگر یادآوری می‌کند: «سکوت، ما را حفظ نخواهد کرد». نادیده‌گرفتن اعتراض زنان و سکوت در برابر تبعیضی که جلوی چشم همه‌مان اتفاق می‌افتد، قرار نیست کسی را نجات دهد. مهم است که مردان، در کنار زنان به این نتیجه برسند که سیستم مردسالاری بار کجی است که تا ثریا کج خواهد رفت، این وضعیت مربوط به همه «ما» است و ادامه آن به نفع هیچ‌کس نیست.

۴۰۱ سال

پست دانمارک بعد از ۴۰۱ سال فعالیت به کار خود پایان می‌دهد. اداره پست دانمارک (پست‌نورد) اولین روز سال نو ۲۰۲۶، تحویل نامه به ساکنان را برای همیشه متوقف کرد و قرار است هزارو ۵۰۰ صندوق پستی قرمز در سراسر این کشور بلااستفاده شود. اداره پست دانمارک این تصمیم را با استناد به دیجیتالی‌شدن فزاینده جامعه دانمارک و کاهش شدید تعداد نامه‌های ارسالی توجیه کرده است. دانمارک اولین کشور جهان است که به فعالیت اداره پست دولتی خود پایان داد.

۶.۵ ریشتر

به گزارش رویترز، زلزله‌ای با بزرگی ۶.۵ ریشتر در مکزیکوسیتی رخ داد. کانون این زمین‌لرزه در ایالت گوئررو قرار داشت و لرزش آن در چندین ایالت مکزیک احساس شد. مقام‌های دولتی مکزیک از وارد آمدن خسارت به برخی جاده‌ها و بیمارستان‌ها و قطعی برق در شماری از مناطق خبر دادند. در این میان، ستون ۱۱۶ساله «فرشته استقلال» در مکزیکوسیتی در پی این زلزله با وجود نوسان شدید فرو نریخت. ویدئوهای منتشرشده، لرزش این بنای نمادین را در حالی نشان می‌دهد که آژیرهای هشدار زلزله در پایتخت به صدا درآمده بود.

۳۰ درصد

اَبَرماه گرگ دیشب ۱۳ دی (سوم ژانویه) طلوع کرد. این پدیده که در آن ماه کامل در نزدیک‌ترین فاصله از زمین قرار دارد، باعث شد ماه ۳۰ درصد درخشان‌تر و ۱۴ درصد بزرگ‌تر از حد معمول به نظر برسد. این ابرماه، آغازگر فهرست پربار رویدادهای نجومی سال ۲۰۲۶ است که با ۱۳ ماه کامل و دو ماه‌گرفتگی، سالی استثنائی خواهد بود. ابرماه هنگامی رخ می‌دهد که ماه کامل در نزدیک‌ترین نقطه مداری خود به زمین قرار گیرد. در این حالت، ماه بزرگ‌تر و درخشان‌تر به نظر می‌رسد.

شبکه‌خوانی

عقب‌گرد بزرگ در راستی‌آزمایی اخبار

طی همین چند روز گذشته، تعداد زیادی عکس و فیلم منتشر شده است، چه درباره اعتراضات در ایران و چه تصویری از بازداشت مادورو؛ تصاویر و اخباری که منبع آنها معلوم نبوده و در نهایت مشخص شده هوش مصنوعی خالق آنهاست. فکت‌چک و راستی‌آزمایی این روزها کار آسانی نیست. با تصمیم جدید متا می‌توان اعلام کرد که یک عقب‌گرد بزرگ در راستی‌آزمایی نیز رخ داده است؛ تصمیمی که متا، مالک شبکه‌های اجتماعی واتس‌اپ، تردز، اینستاگرام و فیس‌بوک گرفته است. شرکت متا اعلام کرد برنامه راستی‌آزمایی خود را متوقف می‌کند تا امکان «آزادی بیان» بیشتری فراهم شود. اگر کاربر معمولی شبکه‌های اجتماعی متا -یعنی فیس‌بوک، اینستاگرام یا تردز- باشید، این به معنای آن است که دیگر هشدارهایی را که روی پست‌های علامت‌گذاری‌شده به عنوان نادرست (مثل نظریه‌های توطئه یا اطلاعات گمراه‌کننده) نمایش داده می‌شد، نخواهید دید. در عوض، این شرکت در ماه‌های آینده این وظیفه را به کاربران خود واگذار می‌کند و به آنها اجازه می‌دهد زیر پست‌های مورد مناقشه «یادداشت‌های اجتماعی» بنویسند؛ مشابه کاری که پلتفرم ایکس انجام داده است. البته متا توقف برنامه راستی‌آزمایی محتوا را از آمریکا آغاز کرده است. هم‌زمان با این تغییر، متا اعلام کرده است دستورالعمل‌های خود را در برخی موضوعات حساس از جمله هویت جنسیتی و مهاجرت کاهش می‌دهد و محدودیت نمایش محتوای سیاسی نیز در حال برداشته‌شدن است. به گفته این شرکت، سامانه‌های خودکار همچنان برای موضوعات جدی مانند فعالیت‌های غیرقانونی به کار گرفته می‌شوند، اما در موارد نقض خفیف‌تر قوانین، مداخله کمتری صورت خواهد گرفت.

در واکنش به این تصمیم، کارشناسان رسانه‌ای نسبت به افزایش انتشار اطلاعات نادرست و محتوای بحث‌برانگیز در شبکه‌های اجتماعی هشدار داده‌اند و بر نقش کاربران در تشخیص صحت اخبار تأکید می‌کنند. همچنین توصیه می‌شود کاربران برای اطمینان از صحت اطلاعات، به منابع خبری معتبر، ابزارهای گردآوری خبر مانند گوگل‌نیوز، اپل‌نیوز و وب‌سایت‌های تخصصی راستی‌آزمایی مراجعه کرده و از اتکای صرف به الگوریتم‌های شبکه‌های اجتماعی پرهیز کنند.

به نظر می‌رسد به‌زودی با حجم زیادی از مطالب تأییدنشده و مورد تردید در شبکه‌های اجتماعی روبه‌رو خواهیم شد؛ مطالبی که مدام باید بپرسیم آیا واقعی است یا ساخته هوش مصنوعی؟ مطالبی که می‌توان افکار و روان ما را دچار اختلال کند.

واشنگتن‌پست در مطلبی کوتاه چند پیشنهاد برای خوانندگان اخبار ارائه داده است:

- **به حس درونی‌تان گوش بدهید**

مهم‌ترین راه برای نیفتادن در دام پست‌های جعلی که در شبکه‌های اجتماعی دست‌به‌دست می‌شوند، این است که توجه کنید آن پست چه احساسی در شما ایجاد می‌کند. اگر واکنش احساسی شدیدی مثل خشم، اضطراب، ترس یا حتی شعف در شما برمی‌انگیزد، این می‌تواند نشانه‌ای باشد که آن مطلب نادرست است. کمی مکث کنید و تحقیق کنید.

- **برای یافتن حقیقت از هوش مصنوعی استفاده نکنید**

اگر در حال جست‌وجوی سریع در گوگل هستید، از بخش AI Overview که در بالای صفحه می‌آید عبور کنید و به‌جای آن به سراغ منابع شناخته‌شده و قابل اعتماد مانند سازمان‌های خبری معتبر بروید.

- **به پیشنهادهای الگوریتمی توجه نکنید**

اگر به دنبال خبرهای واقعی و تأییدشده هستید، به پیشنهادهای خودکار ارائه‌شده از سوی الگوریتم‌های شبکه‌های اجتماعی بی‌توجهی و به منابع و افراد قابل اعتماد مراجعه کنید.

طنزخوانی

پدر یعنی عشق، لطفا جنگ نکنید!

آیدین سیارسریع

هم‌زمانی روز پدر با حمله آمریکا به ونزوئلا بار دیگر نشان داد آن استوری معروف رامین رضاییان مبنی بر اینکه «پدر یعنی عشق، لطفا جنگ نکنید» علی‌رغم اینکه طی سالیان اخیر مورد تمسخر عده‌ای انسان سطحی‌نگر قرار گرفته بود، تا چه حد دارای عمق استراتژیک است. بنده خودم به عنوان یک انسان سطحی‌نگر همان زمان که رامین عزیز آن استوری را گذاشته بود، نفهمیدم منظورش چیست. به نظرم بی‌معنی می‌آمد. دیروز که خبرهای ونزوئلا آمد، تازه متوجه شدم این دو جمله وقتی کنار هم قرار می‌گیرند چه معنی عمیقی پیدا می‌کنند. اتفاق دیگری که توجهمان را جلب کرده، این است که دولت ونزوئلا بعد از حملات آمریکا بیانیه داده و از سازمان ملل خواسته نشست فوری برگزار کند. پیش‌بینی می‌شود در روزهای آینده سازمان ملل در جواب این درخواست، آن میم معروف که مردی در آن می‌گوید: «آخه من چیکاره‌ام؟ کی هستم؟ من یک راننده کامیون ساده‌ام» را در حساب رسمی اینستاگرام سازمان ملل استوری کند. واقعا هم بنده متوجه نمی‌شوم چرا کشورها هنوز از سازمان ملل انتظارات ماورائی دارند. سازمان ملل خودش به مرور دارد شبیه به نقش‌هایی که مرحوم حمیده خیرآبادی بازی می‌کرد، می‌شود. زیاد از خانه بیرون نمی‌آید، بیشتر از آنکه کاری انجام دهد، نگران است و دلش شور می‌زند. فوق فوقش وقتی کشورها نشست برگزار می‌کنند، با سینی چایی می‌آید توی صحن سازمان و می‌گوید: «خبه خبه! کشورهای مشترک‌المنافع خوب خلوت کردن». منظور این است که توقع زیادی نداشته باشید. گیرایی سازمان هم اخیرا دچار مشکل شده. کشور A به کشور B حمله می‌کند، بر می‌گردد B را دعوت به خویشتن‌داری می‌کند. هرچه می‌گوییم استاد! A حمله کرده! A را باید محکوم کنی! می‌گوید باشه، می‌دونم، ولی شما بزرگواری کن جوابشو نده. اوج واکنش سر قضیه اسنپ‌بک بود. کشورهای غربی می‌گفتند ما برداشتمان این است که مکانیسم ماشه باید فعال شود. سازمان ملل می‌گفت بله حق با شماست. چین و روسیه می‌گفتند ما برداشتمان این‌طوری نیست، نباید فعال شود. سازمان می‌گفت بله، شما هم حق دارید، فقط زودتر جلسه را تمام کنیم که به ترافیک نخوریم. سازمان به نظر کمی خسته می‌رسد. مشخص است دیگر حوصله این داستان‌ها را ندارد. مثل این مغازه‌های داخل ایران یک کاغذ A۴ پرینت کرده زده روی دیوار که «بحث سیاسی ممنوع». محافظه‌کار شده اخیرا. می‌گوید هر کاری می‌خواهید بکنید، فقط ما را وارد این داستان‌ها نکنید! هر شب هم ساعت هفت منشور را می‌گذارد توی کشو، کرکره را می‌کشد پایین و بدو بدو می‌رود خانه که قسمت جدید شربت ذغال اخته را از جم از دست ندهد. الان هم که آمریکا به ونزوئلا حمله کرده در حالی که شلوارش را می‌کشد روی زیرشلواری بی‌امان غر می‌زند که روز تعطیلی چه وقت جنگ بود آخه؟ اینا هم وقت گیر آوردن! از همین رو انتظار می‌رود کشورها هم مراعات حال سازمان را بکنند و زیاد فشار نیاورند. سخت نگیرید. یک ابراز نگرانی است، دور هم می‌کنیم. اصلا چند وقت بیاییم رامین رضاییان را به‌جای گوترش تست کنیم. دیگر از این وضعیت که بهتر است.

خبرخوانی

آلودگی هوا مغز نوجوانان را کوچک می‌کند

شفقنا از یک تحلیل و پژوهش که در مجله «Environmental Research» چاپ شده، گزارشی منتشر کرده است. دانشمندان دانشگاه بهداشت و علوم اورگان اعلام کرده‌اند قرارگرفتن در معرض آلاینده‌های رایج هوا با نازک‌شدن قشر مغز در نوجوانان مرتبط است که ممکن است بر توجه، گفتار، تنظیم عاطفی و رفتار اجتماعی تأثیر بگذارد.

ابن محققان داده‌های نزدیک به ۱۱ هزار شرکت‌کننده را بررسی کردند. این بزرگ‌ترین پروژه بلندمدت آمریکا که به مطالعه رشد مغز در کودکان می‌پردازد، معروف به پروژه توسعه شناختی نوجوانان است.

این تیم تحقیق، میزان مواجهه با ذرات ریز، دی‌اکسید نیتروژن و ازن را با تغییرات ضخامت قشر مغز در کودکان ۹ تا ۱۰ساله مقایسه و سپس آنها را در چند سال بعد پیگیری کرد.